

گزارشی درباره پیاده‌ای تاریخی ارتش خسایارشا

آغاز هزاره اول قبل از میلاد را باید سالهای پراهمیتی در تاریخ جهان بطور اعم و ملل آسیای غربی بطور اخص بحساب آورد. زیرا وقوع دو حادثه بزرگ تاریخی را در این دوره میتوان ابتدای عصر جدیدی دانست. این دو واقعه یکی مهاجرت آریائی‌ها که شعبه‌ای از نژاد هند و آریائی بودند بداخل فلات پهناور و مراتع سرسبز و بسکر ایران و هندوستان،^۱ و دیگری استعمال روز افزون آهن در میان اقوام ساکن خاورمیانه و آسیای غربی بود. نیمه اول هزاره اول پیش از میلاد را میتوان در تاریخ بشر مرحله‌ای قاطع بحساب آورد زیرا در این عصر مرکز تقلیدن

محمد قلی اشتری

پنجم

جامعة علوم اسلامی و مطالعات فرنگی
جامعة علوم اسلامی

۱- تفصیل این مهاجرت را اکثر مستشرقین و مورخین نگاشته‌اند. مثلاً رجوع کنید به «ایران از آغاز تا اسلام» نوشته ر. کیرشن ترجمه دکتر معین و «تاریخ ملل شرق و یونان» نوشته آلماراله و ذول ایراك ترجمه عبدالحسین هویر و «ایران باستان» نوشته مشیرالدوله تقریباً همه این مورخین مبداء آریایی‌ها را نواحی تفقار ذکر کرده‌اند ولی با تحقیقات جدید باستان‌شناسی گویا باید در صحت این عقیده شک کرد؛ زیرا دلایل نسبتاً متفقی بدست آمده که بر طبق آن مبداء آریاییها و حرکت تمدن را اذناحی شرقی ایران ذکر کرده‌اند.

(۱)

و سیاست جهانی از دلتای نیل و جلگه‌های بین‌النهرین به دامنه‌های زاگروس منتقل شد، و این مناطق مرکز اصلی مبارزه برای کسب قدرت گردید. گروهی از اقوام مهاجر آریائی که متوجه نواحی غربی ایران شده بودند، در حوالی کردستان و آذربایجان کنونی ساکن شدند که دامنه نفوذ آنان تا حدود ری و خراسان و گران کشیده شد. این طایفه‌همان قوم ماد است که هرودت طوایف اصلی آنها را چنین ذکر کرده است: «.... عده طوایف مادی شش است: بوس‌ها، پارت‌گانها، ستروختانها، آری‌سانت‌ها، بودی‌ها و مغها»^۱ مادها قومی صلح‌جو و آرامش طلب بودند که با گله‌داری و کشاورزی روزگار می‌گذراند و هنوز صاحب هیچ نوع تشکل اجتماعی نشده و نظام بدوی قبیله‌ای، باتمام ویژگیهای آن، در میان آنان، حکم‌فرمابود. اما خوشبختانه آنان در همسایگی یکی از هتجازترین و زورگوترین و جنگجوترین کشورهای دنیای آن روزگار یعنی آشوریها قرارداشتند. (خوب‌بختانه از این نظر که همین همسایگی باهمه ویرانیها و اسارت‌هائی که برای مادیها همراه داشت، بشری که خواهد‌آمد، بزرگترین قدرت‌های دنیا قدمی بازی کرد).

سرزمین ایران بعلت دارا بودن معادن سرشار آهن و مس و لاجورد، و از سوی دیگر بسبب وجود دشتها و مراتع و جلگه‌های سرسبز و حاصلخیز و همچنین پژوهش بهترین نژاد اسب در آن ساخت مورد توجه حکومت جنگجو و توسعه طلب آشور بود. البته دولت آشور دلایل کافی سیاسی و نظامی نیز برای هجوم به همسایه شرقی خویش داشت، زیرا قدرت گرفتن قوم قازه نفس هاد از هیچ نظر بصلاح

۱- تاریخ هرودت- کتاب ۱- بند ۱۰۱- و نیز فکاه کنید به « ایران باستان یا تاریخ مفصل ایران قدیم» تألیف حسن پیر نیامشیرالدوله - چاپ اول- شرکت مطبوعات- جلد ۱- ص ۱۷۵.

و صرفه آن نبود. بهمین دلیل قوم مادر ابتدایی اسکان خویش مرتباً با حملات مداوم ووحشیانه آشوریان روبرو می شد و پادشاهان آشور مکرراً در کتیبه های خویش شرح غارت ها و کشتار های خود را داده اند «عمولاً سفرهای جنگی آشوریان (به سرزمین ماد) مهاجماتی شهرها بود . برای اسیر کرفتن افراد، غارت کردن ، سوختن ، اخذ ذخایر فلزی یا احیجار نیمه قیمتی و حمل اسباب و چارپایان . سکنه این نواحی برای نجات خود به کوه ها پناه میبردند و پس از باز گشت سپاهیان آشوری، بمساکن خود بر میگشستند [اما] آشوریان فاتح ، بندرت بنتایجی که منشیان آنها ادعای کردند رسیده اند تقریباً همیشه آنان باندازه کافی بیرون در میان اقوام مغلوب باقی میگذاشتند تا پس از مدت کوتاهی بتوانند محاربه را آغاز کنند.»^۳

بنیاد تاریخی یک ارتش قدر قمند

مهاجمات آشوریان فرنها طول کشید و قوم ماد تا مدت های این اسارت و غارت و کشتار و بردگی را تحمل کرد. اما بررسی تاریخ جهان نشان می دهد که ملت های همیشه تا حد بخصوصی می توانند تجاوز را تحمل کنند و دیر یا زود در شرایط خاص تاریخی، بپامی خیزند و بانی روئی خرد کنند و ویران کنند زنجیر های بردگی را پاره میکنند، بعارات بهتر هر گر نمیتوان ملتی را برای همیشه در زبونی و ناتوانی نگهداشت. تاریخ جهان در ادوار مختلف زندگی بشر، نمایش گراین انقلابات اصیل ملی است، بتدریج با گذشت زمان اقوام ماد بیشتر بفکر ایستادگی و محاربه با متجاوزین آشور افتادند و بدین ترتیب

۳- « ایران از آغاز تا اسلام » تألیف ر. گیرشمن - ترجمه دکتر محمد معین - از انتشارات بنگاه ترجمه و نشر کتاب - ص ۸۶ - و نگاه کنیده « تاریخ ملل شرق و یونان » « اثر آبرکاله و کورش نامه نوشته گر نفون .

هسته اولیه نخستین سازمان ارتقش در میان این قوم آرامش طلب و کشاورزی ریخته شد، بطوریکه با گذشت زمان دیگر هجوم به دامنه‌های زاگروس برای آشوریان آسان نبود، بخصوص که چنانکه از نقشه‌های هنرمندان آشوری، که تقریباً همواره شاه خویش را سوار بر گردونه در حال عبور از جاده‌های نظامی نشان داده‌اند، استنباط می‌شود، عمدۀ قوای ضربتی آشوریان را از ابهه‌های جنگی تشکیل می‌داد و این سلاح در جاده‌های ناهموار و دره‌های عمیق کوهستان زاگروس، تقریباً ارزش جنگی خویش را از دست میداد، بویژه که مادیها دارای اسباب تیزرو و سواران چابک بودند و چون هنوز قدرت مرکزی نیرومندی که آنها متشکل سازد نداشتند، بیشتر از شیوه‌های جنگهای چریکی سود می‌جستند و بصورت سواران پراکنده ضربه‌های مهملکی بارتش منظم و سنگین اسلحه و کم تحرک آشور، وارد آورده، بسرعت در میان کوهها ناپدید می‌شدند، این تا کتیک ارتقش آشور را به تجدید سازمان نظامی واداشت و بدین ترتیب رسته جدیدی در آن ارتقش بنام سواره نظام پیدا آمد.^۴ پیدایش سواره نظام صحنه جنگ را بکلی تغییر داد، زیرا از یک سو آشوریان امکان یافتند که تا اعماق ایران پیشرفت کنند، و از سوی دیگر مادیها را وادار نمود که بیش از پیش بفکر تجهیز خود بیفتدند و راه حلی اساسی برای دفع این متجاوزین بیابند.

۴- پروفورد گیر شمن مستشرق فرانسوی در کتاب خود (ایران از آغاز تا اسلام) در این مورد چنین مینویسد:

«بیش از سلطنت آشور نصیرپال (۸۸۰-۷۶۰ قبل از میلاد) سواره نظام هنور در قرون آشور بکار نمیرفت. قوه ضربت زننده وی گردونه‌های جنگی بود... ایرانیان چند قرن بیش از آنکه خود را مهیای محاربه با رومیان کنند و آنسافرا مجبور به تکمیل سواره نظام سازند، در جنگهای خویش با آشود، قوم اخیر را به پندير قتن این تغییر ملزم نمودند.

(۴)

یکی از بزرگترین دلایل پیروزی آشوریان، عدم وحدت بین طوایف ششگانه ماد وجود نوعی نظام ملوک الطوایفی بین آنان بود، و این خود فرصتی گرانبهای کشور گشائی شاهان آشور بحساب می‌آمد. مثلاً شمشی^۵ پنجم پادشاه آشور که در سالهای ۸۱۰ تا ۸۲۳ پیش از میلاد حکومت میکرده، در یکی از کتبیه‌های خود، از شکست یکی از رؤسای طوایف ایرانی «که از مردم شمال دریاچه ارومیه» بوده، با هزار و دویست تن جنگجویان وی ذکر می‌کند. از این کتبیه چنین بر می‌آید که در این دوران مادیها هنوز بشکل قبایل پراکنده میزیسته‌اند و معمولاً هر طایفه قوای کمی از سواره نظام که تعداد آنها بین دو تا سه هزار تن بوده استه‌اند. بطور کلی میتوان گفت که رقابت بین سران قبایل ماد و عدم تشکیل و وحدت قومی، بزرگترین عامل پیروزی آشوریان بحساب می‌آمده است.

دیا کویا دیو کس بگفته هرودت نخستین کسی است که کوشش پی‌گیر و همه‌جانبه‌ای را جهت متحدد کردن طوایف ماد بعمل آورده است وی که هنوز در خویش قدرت مقابله با آشوریان را نمی‌دید تمام هم خود را مصروف آن کرد که از نفرات پراکنده امرای مختلف‌مادی، ارتشی نسبتاً یکنواخت و متحدد گرد آورد. حتی وی نام نخستین شهری را که بنیاد نهاد هکمتانه یعنی محل اجتماع خوانده است.^۶

«یکی از نخستین کارهای دیو کس پس از انتخاب او بشاهی این بود که قراولان و مستحفظینی برای خود ترتیب داد و بعد مردم را بر آن داشت که شهری

۵ - Shamshi (که در ترجمه انگلیسی ایران از آغاز تا اسلام «شمی ادد پنجم، ذکر شده)

۶ - ن. ل. به ایران باستان مشیرالدوله ص ۱۷۷

تأسیس کند.^۷ در حقیقت تمام دوره طولانی حکومت دیو کس (بگفته هرودوت قریب ۵۳ سال) صرف برقراری اتحاد و تشکیل هسته اولیه ارش ماد گردید بطوریکه وی تا پایان عمر با وجود کینه شدیدی که از آشوریان داشت بخاطر حفظ ارش جوان و تازه سازمان یافته خویش و جلوگیری از انهدام کامل آن از حمله بدولت مزبور خودداری کرد ولی جنگ با آشور بصورت آرزوی دیرینه برای مادیها در آمده بود و همین خود بزرگترین محور و پایه اساسی تشکیل آنان بحساب می‌آمد.

پس از دیو کس پسرش فرورتیش^۸ بپادشاهی رسید او قبل از هرچیز پارس راهم با اتحاد کامل واداشت و این بقدرت نظامی وی پیش از پیش افروز، گذشته از آن او موفق شد که قوای چریکی مادر اکاملاً بصورت ارش منظم و نوین در آورد، ارش ماد تابیش از فرورتیش بصورت قبیله‌ای اداره می‌شد بدین ترتیب که در هنگام جنگ قبایل ششگانه مادر یک‌سپاه وابسته بخودرا که مر کب از افراد مختلف نظامی آن روزگار یعنی پیاده نظام و سواره نظام وغیره بود بصورت

۷- ایران باستان مشیرالدوله ص ۱۷۷

۸- نام این پادشاه راهرودوت فرا اورتیس یاد کرده ولی دادیوش کبیر در کتبیه بیستون اورا فرورتیش نوشته است اصولاً در مورد تاریخ ماد پادشاهان آن بین مورخین تدبیم اختلاف نظر شدید وغیر قابل تطبیق وجود دارد مثلاً هرودوت نام پادشاهان مادر را چهار نفر بشرح زیر و دوره حکومت آنان را ۱۵۰ سال یاد کرده: دیو کس ۵۳ سال فراآودتیس ۲۲، کیا کسار ۰۴ سال و آستیاگس ۳۵ سال. درحالیکه مورخ دیگر یونانی کتفیاس دوره حکومت مادها را جمعاً ۳۱۵ سال و شاهان آنرا بدین ترتیب یاد کرده است: آرباکس ۲۸، مانداکس ۵۰، سوسار مس ۲۸، آرتی کاس ۵۰ سال، آربیان ۲۲، آرتی مس ۰۴، آرتی نس ۲۲، آستی بارامس ۰۴، آس پاراس یا آس تی گاس (آستیاگن؟)، ۳۵، چنانکه پیداست بین گفته های این دو مورخ اختلاف شدید است. نولد که معتقد می‌باشد که چون کتفیاس فهرست خویش را با نظر اقوام ماد نوشته است آنان بعلت حساسیت قومی این چنین بتاریخ خویش افزوده‌اند.

(۶)

نظامی میگردید. زیرانفرات فاقد هماهنگی و همبستگی کافی بوده و بعلت عدم وجود ستاد فرماندهی هر یک از رؤسای قبایل برای سپاهیان تحت فرماندهی خود دستورات مجزا و مستقلی صادر میکردند. اما فور تیش این سیستم رادرهم ریخت و سپاهی تخصصی و رسته‌ای بوجود آورد یعنی اینکه کلیه سواران و پیاده نظام را در رسته‌های متفاوت با رعایت یگان‌بندی و سلسله‌مراتب فرماندهی متصرف کرد ساخت واژرؤسای قبایل ماد نوعی ستاد فرماندهی مشترک تشکیل داده و خود نیز فرماندهی عالی ارتش را بهمده گرفت. وی مصمم شد که با چنین سپاهیانی با رزوی دیرینه ماد جامه عمل بپوشد بهمین دلیل از اطاعت آشور سر پیچی کرده و بجنگ او رفت با وجود شجاعت و جانفشنانی کم نظیر سربازان ماد بعلت عدم ورزیدگی و بخصوص که آنان هنوز با این تاکتیک جدید، یعنی جنگیدن افراد قبایل مختلف دو شادو شیکدیگر، آشنائی نداشتند، در این لشکر کشی توفیقی نیافتند، بویژه که شاه شجاع و بلند پرواز ماد خود را این نبرد کشته شد، و از آنجا که کشته شدن فرمانده در ارتشهای قدیم فاجعه‌ای جبران ناپذیر بحساب می‌آمد، ارتش ماد دچار پراکندگی و آشفتگی شده و پس از دادن تلفات سنگین عقب نشستند. در این هنگام پادشاهی به هو خشتر^۹ رسید که وی را باید یکی از بزرگترین سیاستمداران و نوابع کم نظیر نظامی دنیا کهندانست. او که با همیت و ارزش قدرت نظامی بعنوان عامل تعیین‌کننده و قطعی در سیاست جهانی پی برد بود، تمام تلاش خویش را مصروف اصلاحات ارتش کرد. از میان سواره نظام خود

^۹ هرودوت نام این پادشاه را کوآکسار (کیا کزار) یاد کرده است ولی داریوش بکیر در کتابه بیستون نام اورا هو خشتر نوشته و این بحقیقت فزدیکتر است.

گروهی کمانداران و تیراندازان ورزیده^{۱۰} برای نخستین بار تشکیل داد و از آنجا که اسیان مادی در سرعت واستقامت و زیبائی در دنیان آن روز گزار مشهور بودند، پس از مدتی قمرين موفق شدندیرومندترین سواره نظام جهان را در آن ایام بوجود آورد. مادی‌های هازرهای خوب و مستحکم می‌ساختند. اولین قومی که اسب به گردونه بسته و در بار کشی و در جنگ از آن استفاده کردند، مادی‌ها بودند (این گردونه‌ها چیزی و رای اربابه‌های آشور بودند زیرا بسیار بزرگ بوده و حتی در حمل و نقل نیروها و بارو بنه از آنها سودمنی جستند). استفاده از نفت در جنگ را نیز به این قوم نسبت داده‌اند آنان فوک پیکانهای خوش را به کهنه آلوده به نفت، مجهر کرده و آنانرا بنوعی مشتعل مشتعل تبدیل می‌کردند و بعد از این سلاح در اندازه‌مدتی سراسر اردو گاه دشمن را به آتش می‌کشیدند. بعدها یونانیان از این ابتکار مادی‌ها سود جسته و بنوعی مشعلهای بزرگ نفتی ساختند که بوسیله کمان یا گردونه بسوی دشمن پرتاب می‌شد.^{۱۰}

بدین ترتیب مادی‌ها یک رسته آتش انداز که تقریباً نقش توپخانه امروز را بازی می‌کرد، تشکیل دادند که رعب و وحشت فراوان در دل دشمنان بخصوص آشوریها ایجاد می‌کرد.

هر دو دوت درباره این اسلحه گفته است که ایرانی‌ها تیرهای بزرگ مخصوصی را باز و غن سیاهی که زود مشتعل می‌شد، آلوده نموده و نوک آنرا آتش می‌زدند، و با کمان بطرف دشمن پرتاب می‌کردند که حتی با آب هم آتش آنان خاموش نمی‌شد. پیداست که منظور هر دو دوت همان «آتش مادی» بوده است که ماده اصلی آن نفت‌سیاه بود و بوسیله گردونه یا کمانهایی که توسط دستگاهی اهرم

^{۱۰}- ر.ث به مجله «مهمانه ارتش» سال ۴۶ - شماره ۱۰ - مقاله «سیری در تاریخ شاهنشاهی ایران - سرزمین ماد و مادها» - نوشه ستوان یکم مجید کاتب

مانند کشیده می شد و میتوانست تیرهایی به اندازه نیزه، و یا مشعلهای بزرگ فروزان را تامسافتهای طولانی بر ساند، پرتاب میکردند.

هو خشتر از تجریه تلخ جنگ با آشوریها و شکست و مرگ پدرش، میدانست بزرگترین عامل شکست همانا وجود سپاهیان چریکی ماد بوده که هرگز از عده نبرد با جنگجویان ورزیده وقدرتمند آشور برخواهد آمد، به این دلیل بود که در آغاز حکومت، تقریباً تمامی توجه خود را به تشکیل یک ارتش منظم و تربیت آنان معطوف کرد و ارتشی مجهز، به سبک قشون آشور ترتیب داد.

این ارتش رسته های پیاده نظام و سوار نظام و تیراندازان و کمانداران و آتش اندازان و نیزه داران و مسئولین آذوقه وغیره داشت که دارای بهترین نفرات و سلاحهای آن روز گار بودند. سوار نظام ماد تیراندازان ماهری بودند که :

«... از کودکی به اسب سواری، تیراندازی و قیاقج زدن، مانند سواران پارتی چند قرن بعد، عادت کرده بودند. اسبهای مادی در قدیم معروف آفاق بود، بخصوص اسبهای نسا (نیسایه) که از حیث قشنگی، تن روحی و برده باری مانند نداشتند...»^{۱۱} بطور خلاصه سازمان و اسلحه ارتش مادی در زمان هو خشتر بدین قرار بود : سربازان به دو دسته بزرگ و مجزای سواره نظام و پیاده نظام، تقسیم میشدند. کوچکترین واحد پیاده نظام وی به گفته گزنهون دسته های پنج نفری بودند که تحت فرماندهی یک سرجوخه قرار داشتند و هردو دسته پنج نفری یک، جو خه ده نفری را تشکیل میدادند و ترتیب سلسه مراتب بصورت دسته های صد نفری، هزار نفری و ده هزار نفری بود. اسلحه آنان را سپری از نی، که بسیار محکم ساخته شده بود، (جنس سپر را برای سبکی از نی انتخاب میکردند) نیزه ای بلند و شمشیری سنگین و برنده و

^{۱۱}- «ایران باستان» نوشته مشیرالدوله - جلد اول - ص ۱۸۱

خنجر و گرز تشکیل میداد و نفرات پیاده نظام کلیه قسمتهای حساس بدن خویش را بازرهای آهنی و کلاه خود فولادی میپوشاندند. سلاح اصلی سواره نظام را تیر و کمان تشکیل میداد و شمشیر، زوبین، (نیزه های کوتاه) زره سراسر برای خود و اسبانشان (بر گستوان) نیزداشتند. نیرومندی ارتش ماد بیشتر مدیون انضباط سخت و دوران طولانی تربیت سر بازان بود: «... به سر بازان ساده توجه مینمود که اطاعت از متفوق و تحمل و جسارت و بردباری و انضباط را شعار خود سازند. آنها را به روز فنی سر بازی، آشنا میکرد و نگهداری و مراقبت از سلاح و آمادگی و پختگی را سفارش مینمود. بسر جوخه ها فرمان میداد که خود را بمانند سر بازان آماده و چابک نمایند و پنج نفری را که تحت فرمان خویش دارند، [مرتبأ] [بیاز مایند]، بسر دسته های ده نفری نظم و انضباط و بسر دسته های صد نفری و هزار نفری توصیه میکرد که از فون و رموز کار خود، آگاهی تمام حاصل کنند. بالاخره سر کرد گان و رؤس ارا، بماموریت خطیر شان آشنا میساخت. مقرر داشت که پیوسته مراقب حال خود وزیرستان خویش باشند و همان رفتاری را که زیرستان باید نسبت به آنان معمول دارند، خود نسبت بموافقت رعایت کنند.»^{۱۲}

گزفون. شرح مبسوطی راجع بتربیت کودکان و جوانان مادی و پارسی نوشته است که ذکر پاره ای از آن. ضروری بنظر میرسد. بر طبق گفته او آنان کودکان خویش را از سنین طفولیت و آغاز بلوغ و جوانی و میداشتند که در اطراف بنای دولتی زندگی کنند و ... این سنت بدینجهت مجری میشد که

۱۲ - «کوشش نامه» - نوشته گزفون - ترجمه مهندس رضا مشایخی - از انتشارات بنگاه ترجمه و نشر کتاب - ص ۸۵

هم بناهای دولتی را حراست نمایند و هم به اعتدال مزاج خوبگیرند^{۱۳}

شکار حیوانات نیز یکی از مهمترین و اساسی ترین ارکان تربیت جوانان را تشکیل میداد، زیرا در واقع صرفنظر از لذت، این کار تمدنی مهم و دقیق برای جنگ بحساب می‌آمد. هر گاه که شاه بعزم شکاربیرون میرفت (و این واقعه چندین بار در ماه اتفاق می‌افتد) اکثر این جوانانها در التزام رکاب خویش می‌پردازند آنان بایستی: «..... کمان و ترکشی پر تیر، در کمر خود و شمشیری در غلاف (و؟) خنجری داشته باشند. علاوه بر این، سپری از نی و دونیزه با خود بر میداشتند که یکی را پرتاب کنند و دیگری را در صورت ضرورت بدهست گیرند.^{۱۴} برای شاهان ماد، شکار تقریباً بمثواه یک جنگ بود، حتی همراهان خود را آرایش جنگی میدادند و وقت کامل داشتند که کلیه جوانان وظایف خود را با دقت و مهارت کافی انجام دهند، بدین منظور آنان را عادت میدادند که «..... صبح زود از خواب برخیزند، از تحمل گرمای و سرما هراسی به دل راه ندهند، به پیاده روی عادت کنند، در اسب سواری صاحب مهارت باشند، بر گرده اسب تیر اندازی نمایند و در پرتاب نیزه در هین تاخت جلد و چالاک باشند.^{۱۵} از آن گذشته از آنجا که غالباً آنان در مقابل حیوانات درند و خشمگین و وحشتزده قرار می‌گرفتند، شجاع و موقع شناس و حاضر المذهب و دقیق بار می‌آمدند. عادت می‌کردند در موقعیت‌های دشوار خود را نیازند و در کوتاه‌ترین مدت بهترین تصمیم را بگیرند. گروه دیگری که در شهرها

۱۳ - کوشش نامه ص ۷

۱۴ - همان کتاب ص ۷

۱۵ - همان کتاب - همان صفحه

می‌ماندند تقریباً سراسر روز را به تمرینات مداوم از قبیل تیراندازی و شمشیربازی و نیزه پرانی می‌گذرانند و حتی با استفاده از حسن رقابت بین جوانان، مسابقات متعددی برای آنان ترتیب می‌دادند. «گاهی از اوقات [این مسابقه‌ها] در هلاک عام به نمایش گذارده می‌شود و جواہری بین برنده‌گان مسابقه، توزیع می‌نمایند. قبیله‌ای که در بین افراد خود بیشتر از این جوانان ممتاز در علم و چابکی و مهارت و رشادت و اطاعت دارد، مورد ستایش و تمجید افراد قرار می‌گیرد.... این جوانان در صورت ضرورت از طرف بزرگان شهر مأمور حفاظت [شهر] و کشف بدکاران، تعقیب دزدان و این قبیل امور که محتاج به چابکی و نیرومندی است می‌شوند.»^{۱۶}

این پادشاه که جلوس وی بتحت مقارن بازمانی بود که مادیها از آشوریان شکستی فاحش خورده و امید آنان برای رسیدن باستقلال کامل به یأس مبدل شده بود، با وجود این مشکلات از پای فنشست و بالاخره توانست پایتحت آشور را محاصره نماید و حتی با وجود آنکه کشورش در بحبوه جنگ با هجوم و حشیانه سکاها رو برو شد و لی این قوم سلحشور و تازه نفس را از ایران راند و حتی نینوا، پایتحت آشور را بتصرف درآورد. با تصرف قسمت اعظم از قلمرو حکومت آشور، حدود دولت ماد را به مرود هالیس (قرل ایرماق) رسانید و آنرا بزرگترین دولت آسیائی کرد.

ولی متأسفانه سرنوشتی که تقریباً تمامی فاتحین جهان بدان دچار می‌شوند، دولت ماد را نیز از پای درآورد. مادیها پس از آنکه بمدد ارتش سازمان یافته و نیرومند خود امپراتوری عظیمی را تشکیل دادند، بر اساس این حکم کلی که «قدرت فساد می‌آورد»، در سر اشیبی سقوط و انحطاط غلطیدند.

در زمان آژدی ها ک آخرین پادشاه مادی، در بار ماد کپیه در بار آشور شده بود،
قصور عالی و باشکوه، با غنیمت و شکار گاههای وسیع، پیشخدمت‌ها و خادمان و غلامان
و کنیزان متعدد با «لباسهای سرخ و ارغوانی» طوفها و کمربند‌های زرین،
انواع بازیها، تفریحات، همه نوع وسائل عیش و عشرت و لهو و لعب، آنان را
از کارهای مملکتی غافل می‌کرد بویژه که ارتش ورزیده و نیرومند هو خشت،
در اثر سالهای طولانی بیکاری و عاطل و باطل هاندن تمامی تحرک و خصوصیات
وارزش‌های جنگی خویش را از دست داد و آن سر بازان چالاک و چابک و جنگجو،
بمردان خوشگذران و بی حاصلی تبدیل شدند. بخصوص که دوران سقوط ماد،
با قدرت گرفتن قومی تازه نفس و جوان که بعلت زندگی ساده کوهستانی خود
مردانی خشن و مقاوم بار آمده بودند (پارسیها) همزمان شد و به مین دلیل می‌بینیم
که این پدیده عجیب تاریخی بوقوع پیوست یعنی هادیها ناگهان در اوج
قدرت و شوکت خویش در مدتی بسیار کوتاه، بسراشیب زوال و نابودی سقوط
کردند و برادران لایق پارسی آنان بر اریکه قدرت تکیه زدند.

پارسی‌ها نیز مردمانی آریائی نژاد بودند که تاریخ دقیق ورود آنسان
با ایران معلوم نیست ولی باحتمال قوی آنها نیز همزمان با مادها، وارد این
سرزمین شده بودند و نخستین بار در کتبیه‌های آشوری ذکر این قوم آمده است.
قابل از ظهرور کورش این طایفه بصورت یکی از قبایل دست‌نشانده ماد زندگی
می‌کردند اما کورش نه تنها اوضاع پارس بلکه تاریخ جهان را دگرگون
ساخت.

بدون تردید کورش کبیر از هر نظر بزرگترین و درخشانترین چهره
دنیا است فام بزرگش در کتبیه‌ها و نوشت‌های تمام ملل جهان، به نیکی
آورده شده و حتی تنها انسانی است که بآن پایه از عظمت رسیده است که

یکی از کتب آسمانی (تورات) او را منجی و نجات دهنده و حتی مسیح موعود خوانده است.

کورش، پس از آنکه توانست با قدرت فرماندهی و رهبری صحیح از مردان ساده و روستائی پارس دلیرانی شجاع و بی‌بای و جهانگشا بسازد و بمدد آنان بسرعت امپراطوری ماد را به زانودر آورد، متوجه جهانگشائی شد. کشور-های لیدیه، آسیای صغیر، قسمتی از یونان و بخشی از سرزمین قبایل و حشی شرق ایران یکی پس از دیگری در مقابل نبوغ نظامی و تحرك و قدرت و جنگندگی ارتش وی، بزانو در آمدند و در هدت کوتاهی بزرگترین امپراطوری جهان گردید.

کورش در فنون نظامی و آرایش جنگی نیز نبوغ و روش حیرت‌آوری داشت. تصویری که گزنهون در «کورش‌نامه» خود از یکی از آرایش‌های جنگی کورش بدست می‌دهد در نوع خودنمودار یکی از عالی‌ترین طرق فرماندهی و آرایش جنگی حرکت سپاه است و بخوبی نمایشگر قدرت ارتش کورش می‌باشد. او یکی از فرامین کورش را که مشعر به چگونگی حرکت ارتش است، چنین نقل کرده است: «توای کربلا پیش‌ستونها حرکت کنی چون راه هموار و باز است، منصوب می‌شوی و باید پیش‌پیش سپاه را دریک صفت با سرعت زیاد حرکت باید صفو از جبهه حرکت کنند هر گروهان دریک صفت با سرعت زیاد حرکت کنند. من مایلم سر بازان سبک اسلحه پیش‌تاز باشند . . . (آرتا باز) پیاده نظام و سواران پارسی را فرماندهی خواهد کرد و (هاندامیاس) پیاده نظام مادرسارا (امباس) فرمانده دسته‌های ارهنیان «آرت سوکاس» فرمانده هیرکانیان است. (تا هر آداس) پیاده نظام ساسیه و «دادات‌اماس» پیاده نظام کادوزی رافرمانده خواهند کرد. همه سپاهیان باید به نحوی حرکت کنند که پیاده نظام تیرانداز

در یک جبهه، در صفوف مقدم باشند. کمانداران در جناح راست هرستون و و تیر اندازان در جناحین ستو نهایا . . . پس از پیش تازان، باید سربازان سنگین اسلحه را پیمایی کنند. بر فرمادهان دسته هاست که شب، کلیه تجهیزات هر دسته را در یک محل، قبل از اینکه با استراحت بپردازند، بیانبازند و قبل از طلیعه صبح، همه تجهیزات خود را بردارند و قبل از سرزدن آفتاب، همه در صفوف خود بانظمی کامل حرکت کنند. متعاقب سنگین اسلحه ها، سواره نظام تحت فرماندهی «ماراتاسی» پارسی حرکت خواهد کرد. در رأس هریگان سوار، یک زسد، سوار خواهد بود و همان آرایش را خواهد داشت که پیاده نظام در صفوف مقدم دارند. متعاقب صفوف مقدم سواره نظام، گروه متراکم سوارها تحت فرماندهی «رامباکاس» مادی قرار خواهد گرفت. سپس نوبت سواره نظام توابی (تیگران) خواهد بود. سپس سواره نظام کادوزی و ساییس، کادوزیان در صفوف آخر قرار خواهد گرفت. باید همه افراد مهر سکوت بر لب گذارند. شب هنگام هوشیار باشند. چه شب هنگام که چشمان سرباز قدرت دیدندار دباید گوش او مراقب باشد. مبادا هنگام شب نظم خود را بر هم زنید زیرا مرتب کردن صفوف، شب هنگام بمراتب مشکل تر است از روز، بدین لحاظ بهتر است آرایش جنگی خود را شب نیز کم و بیش حفظ کنید و سکوت در همه جا حکم فرمای باشد. قراولان و پاسداران شب باید متعدد و هوشیار باشند. پاسداران باید آهسته حرکت کنند تا خواب سربازان بیجهت مختل نشود و استراحت کنند، چون صبح فرار سید شیپور آماده باش از هرسو طنین انداز شود، هر سرباز بمحض اینکه آهنگ شیپور را شنید باید با تجهیزات، بیدرنگ آماده حرکت شود. هدف ما برای سربازان دلیر بابل است. جملگی بآن سو متوجه باشید و بکوشید تا پرچم «پیروزی را بر افزایید»^{۱۷}

۱۷- کورش نامه من ۱۸۷-۱۷۸

گذشته از این، وی در سازمان ارتش و تسليحات آن نیز تغییرات بزرگی داد. مثلاً در یک دسته که از پانصد اربه جنگی تشکیل میشد، پانصد مرد و زیاده و جنگی، دو هزار رأس اسب و پانصد اربه ران میباشتی از بین بهترین افراد انتخاب شوند و این عده نه تنها قدرت ضربه‌ای کافی نداشتند و عملاً قادر نبودند که لطمۀ مهلك و مؤثری بدشمن وارد سازند خود نیز هر آن در معرض خطر نیستی و نابودی قرار داشتند بدین جهت کورش تصمیم گرفت که بکلی شکل و فرم و ساختمان اربه‌های جنگی را تغییرداده و آنان را به نحوی آماده سازند که بتوانند بعنوان نیروی مؤثری در جنگها، وارد صحنه مبارزه شوند.

«کورش» چرخهای (اربه‌ها را) قوی تر و محکم‌تر ساخت تا در میدان کارزار مقاومت بهتری داشته باشد و دیرتر از محور خود منحرف [شده] یا واژگون گردد یا بشکند، طول محور را زیادتر کرد، محل جلوس در اربه را از چوب ضخیم بمانند بر جی ساخت تا راننده بهتر و با آزادی بیشتری اسبها را براند. اربه‌ران دارای کلیه سلاحهای لازم بود و فقط چشمانش آزاد بود تا به راحتی ببیند. در دو انتهای محور چرخها دو قطعه آهن به شکل داس برنده قرارداد و در زیر آن قطعه دیگری نصب کرد تا دستگاه دشمن را به راحتی مضمحل سازد. این شکل اربه هنوز در دسته‌های سپاهیان پادشاهان پارسی معمول است^{۱۸} دیگر از اقدامات مهم وی تشکیل دسته جمازه سوار بود او در جنگ با پادشاه لیدی برای نخستین بار از آنان در کارزار سود جست زیرا از آنجا که سواران کروزوس پادشاه لیدی در تمام دنیا در مهارت و چابکی مشهور بوده و لرزه براندام کلیه دشمنان می‌انداختند کورش برای درهم شکستن آنها ابتکار تازه و عجیبی بکار برد بدین ترتیب که گروهی جمازه

سواران چابک تشکیل داد که در روز نبرد با شمشیرهای آخته فریاد کشان بسوی سواره نظام کروزس هجوم بردن اسبان سپاه لیدی که تا آنروز شتر ندیده بودند با دیدن هیکل عظیم و قیافه عجیب شتران و فریادهای جمازه سواران رم کردند و سواران وحشت زده و دست و پا گم کرده و باین سو و آنسومیگری ختند و بدین ترتیب کورش توانست با آسانی آنان را در هم شکسته و باساخته شکست ناپذیری سواره نظام لیدی پایان بخشدند.

مطلوب فوق روشنگر بسیاری از واقعیت‌ها است که مهمترین آنها اولاً عظمت سپاه کورش است، چنان‌که خواهد، آمد از چندین طایفه و ملت تشکیل یافته بود و دیگر رسته‌های منظم این سپاه است که بنظر میرسد کورش نظام سپاه هو خشتر را دگر گون ساخته باشد، زیرا می‌بینیم که مجدداً سپاهیان بصورت قبیله‌ای و قومی و به روشهای کاملاً نوین در آمده‌اند و نیز قدرت بی‌نظیر فرماندهی کورش را آشکار می‌سازد، زیرا رهبری چنان ارتش عظیمی که ترکیبی از ده‌ها ملت گوناگون با آداب و رسوم و زبان و اسلحه و روش جنگی خاص خود در چنان جنگ بزرگی به‌نوعی که به پیروزی کامل بیانجامد کاری بس خطیر و دشوار است.

و لیف سایخانه مدرسه تفصیل

همین آراستگی نظامی بود که به کمبوجیه اجازه بزرگترین و عجیب‌ترین فتوحات دنیای قدیم را داد و او توانست بمدد یک چنین نیروئی دولت مصر را پس از سه هزار سال استقلال و سلطنت ۲۶ سلسله بزانو در آورد. اما متأسفانه بعلت اشتباهات فراوانی، منجمله دوری ممتد از ایران و کشورهایی رحمانه نزدیکان و سرداران کشور و اشکر کشیهای بی‌حاصل در داخل

صحابی بیکران افریقا که قسمت اعظم قوای وی را تلف کرد^{۱۹} هم کشور را دچار آشتفتگی ساخت و هم لطمات سختی بهارتش خویش وارد آورد بطوری که شاید اگر شخصیتی چون داریوش کبیر به سلطنت نمیرسید شاهنشاهی هخامنشی خیلی زودتر از حمله اسکندر منقرض میشد.

داریوش هنگامی زمام مملکت را بدست گرفت که آشتفتگی عجیبی در سراسر ایران حکم‌فرما بود و تقریباً، نتیجهٔ کلیهٔ زحمات کورش کبیر بیاد رفته بود. بعلت آنکه گئوماتای مخ مردم را از پرداخت هالیات و دادن سرباز معاف کرده بود. خزانهٔ دولت تهی و سازمان ارتش از هم پاشیده شده بود و اکترولایات ایران سربهٔ شورش برداشته و دعوی خود مختاری میکردند. قسمت اعظم اوایل سلطنت داریوش صرف سرکوبی این شورشها گردید.

تأثیر دوران شاهنشاهی داریوش از نظر نظامی

داریوش را باید بنیان‌گذار ارتش نوین ایران (در دوران کهن) بحساب آورد در زمان وی ایران مجددأً عظمت و شوکت عصر کورش را یافت و سپاهیان ایران هولناکترین قوای نظامی بشمار می‌آمد که تا آن روز گار جهان بچشم دیده بود. تمام آسیای غربی و قسمت مهمی از آسیای مرکزی و مصر و قسمتی از شمال آفریقا تحت فرمان حکومت ایران بود. مسلم است که چنین مملکت پهناور وسیعی احتیاج به چه نیروی نظامی مهمی دارد.

داریوش بازدیدان نفرات ارتش و بهشکوه وقدرت آن اهمیت فراوان میداد تعداد سربازان ایران بقدرتی زیاد و نیرومند بود که هیچ حریفی را توانانی مقابله با آن نبود. مهمترین رکن این ارتش و هستهٔ مرکزی آن را گروه ده‌هزار نفری پیاد گان جاویدان (پیاپیاده نظام فتنان پذیر) تشکیل میداد، در حقیقت داریوش

- ۱۹- منجمله کمبوجیه یکبار بخاطر فتح لیبی پنج هزار تن از سربازان خود را بست صحرای مخوف لیبی کسیل داشت که همگی در زیر دیگهای روان تلف شدند و بار دیگر از گروه عظیمی از لشکریانش را نجت فرمانده‌ی خود روانهٔ صحرای بی‌آب و علف نپاتا کرد که اکثریت آنها از تشنگی و کم بود خواربار تلف شدند.

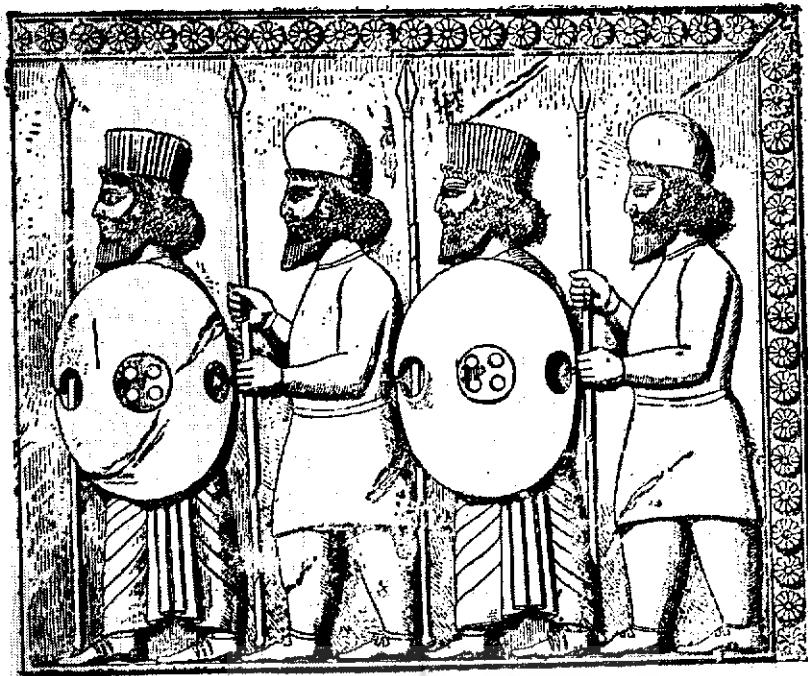
نخستین کسی بود که در ایران ارتش بمعنی حقیقی کلمه را بوجود آورد. تا قبل از وی ایران فاقد نظامیانی ثابت و ورزیده و همیشگی بود زیرا عموماً افراد ارتش را مردان داوطلب یا اجیر تشکیل میدادند اینان در زمان صلح بزرگت و کارهای شخصی میپرداختند و بمجرد پیش آمدن جنگی باصدور فرمان بسیج همگانی بصفوف ارتش فرا خوانده میشدند و نه تنها حقوقی دریافت نمیداشتند بلکه اکثر موظف بودند که اسلحه و اسب و خوارک و علیق اسب خویش را شخصاً تهیه کنند و تنها احتمالاً در اثر پیروزی وفتح از غنائم جنگی بهره مند میشدند و پیداست این روش چه اشکالات فراوانی بیار می‌ورد. مانند آماده نبودن سپاهیان، وقت گیری بسیج عمومی، هماهنگ نبودن اسلحه و تجهیزات سپاه، نداشتن انضباط و تعليمات نظامی و تحرک کافی که هر یک بنوبه خود در متزلزل ساختن اساس و بنیان ارتش و روحیه افراد و کاستن ارزش جنگی نفرات نقش مهمی داشت.

داریوش با رأی تیزبین و دوراندیش خود بخوبی این نقص بزرگ را دریافت و با کوشش پیگیری در صدد تشکیل یک سپاه هنظام و همیشگی برآمد که سپاهیان جاویدان حاصل این تلاشها بود.

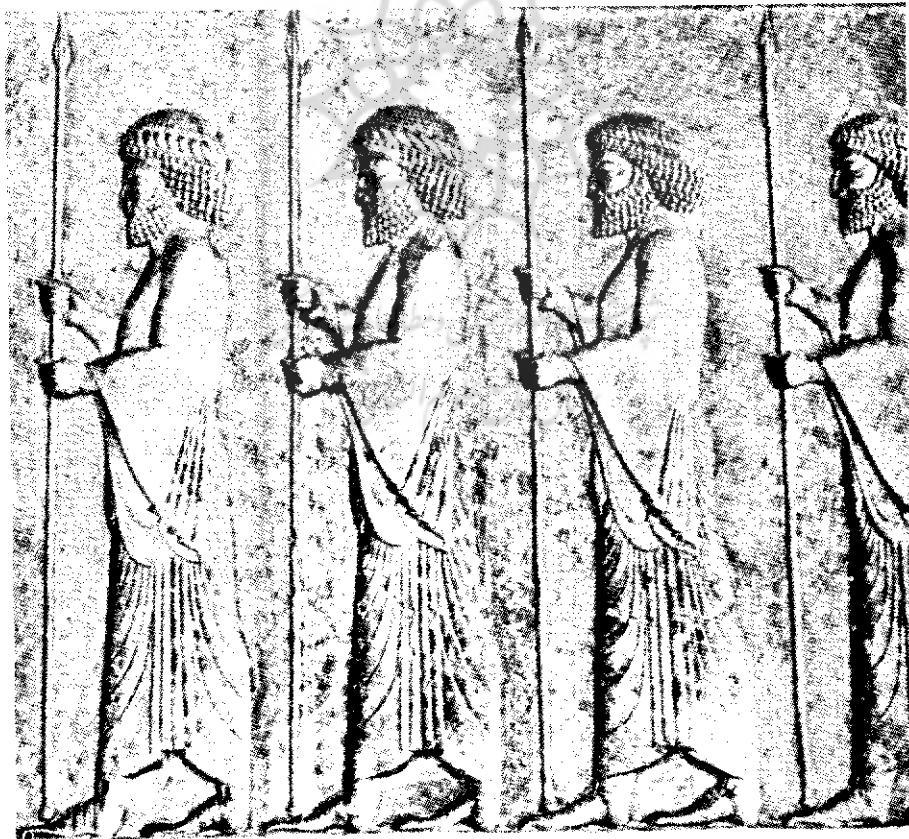
سپاه جاویدان از ده هزار نفر تشکیل میشد و بدین علت این افراد افتخان‌پذیر میخوانند که هر گاه یکی از آنان میمرد یا مستعفی میشد و یا بعلتی اخراج میگردید، بلا فاصله محل خالی وی از میان گروه بیشمار داوطلبان پر میشد، زیرا از آنجا که افراد این گروه از میان فرزندان نجبا انتخاب شده و دارای مقامی عالی بودند و گذشته از اینکه سخت مورد توجه شخص شاه بودند از امتیازات اجتماعی و اقتصادی خاصی برخوردار میشدند. عضویت این نیرو، افتخاری بزرگ بحساب آمده و خدمت در این سپاه بزرگترین آرزوی تمام

(۱۹)

تصویری از پیاده نظام پارسی و مادی

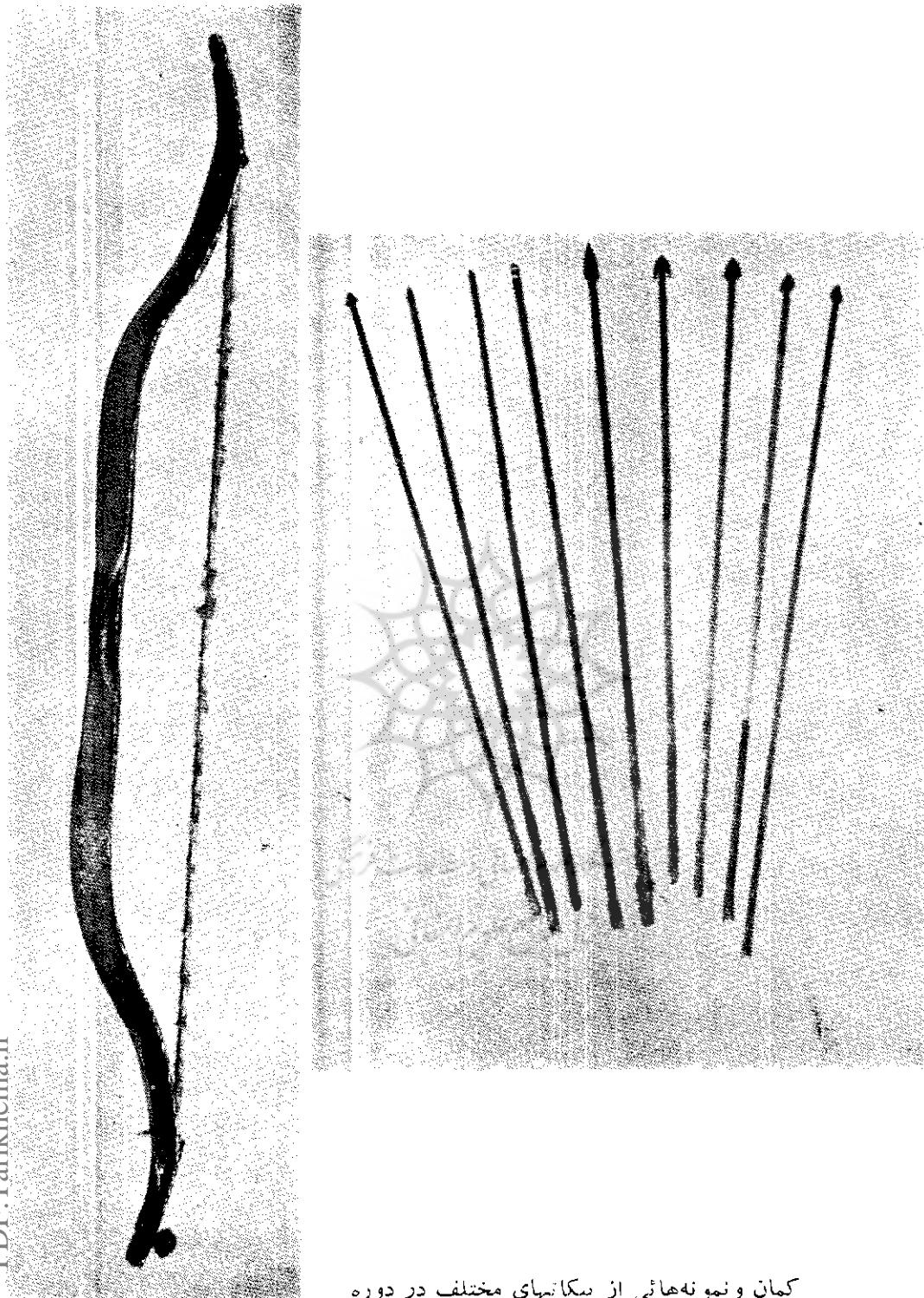
گروهی جاویدان»

جوانان پارسی بود. داریوش برای افراد گارد جاویدان اسلحه یک شکل و اسب و حقوق مکفی تعیین کرده و مقرر داشت که آنان جز باعور سپاهیگری و تمرینات نظامی مطلقاً به هیچ کاری دیگر دست نزنند و فرماندهی کلی آنرا نیز به رئیس یکی از هفت خانواده اصیل پارسی سپرد و بدین ترتیب نخستن ارش منظم و حرفه‌ای ایران را با سازمانی دقیق و پیش‌بینی شده و هیأتی با شکوه بوجود آورد. افراد سپاه جاویدان که هسته اصلی سپاه هخامنشی را تشکیل میدادند همیشه در آرایش جنگی در قلب سپاه قرار میگرفتند و از آنجا که از زیبده ترین جنگاوران دنیاقدیم بودند، قلب سپاه ایران را شکست. ناپذیر میساختند. آنان همکنی کلاههای پشمی برسر داشتند و قبهای بلند آستیندار ورنگارنگ میپوشیدند، زرهی فلزی که بطرز بسیار زیبا و مستحکمی بافته شده بود و ساق بندهای فولادی و سپرهای بزرگ چوبی که بیازو میآویختند، وسائل دفاعی آنان را تشکیل میداد. اسلحه تهاجمی آنها را نیزه‌ای بلند و کمان و ترکشی پر تیر و شمشیری کوتاه و پهن و سنگین و خنجر تشکیل میداد.

گذشته از سپاه جاویدان افواج بیشماری از کلیه ملل تابع شاهنشاهی رسته‌های دیگر ارتش را تشکیل میدادند که آرایش جنگی آنها متفاوت بود، در بعضی جنگها افواج را بایکدیگر مخلوط کرده و دودسته اصلی پیاده و سواره نظام را بوجود میآوردند، در این صورت پیاده نظام مسلح به تیر و نیزه و خنجر و کمان و فلاخن و کمند و سپرو شمشیر بود. افراد این دسته کلاه نمدی مدوری برسر میگذاشتند و پیراهن چرمی بلندی در بر میکردند که تازانوی آنها میرسید و آستین‌های بلند داشت. شلوار ایشان نیز از چرم بود و چون

کمان و نمونه‌هایی از بیکانهای مختلف در دوره
ماد و هخامنشی - (تصویر از کتاب زین ابزار - استاد پوردادود)

به ساق پا میرسید تنگ میشد و بساقة کفش چرمی آنها منتهی میگشت.^{۲۰} سوار نظام خود بد و دسته سبک اسلحه و سنگین تقسیم میشد، سواران سبک اسلحه علاوه بر سلاح پیاده نظام، زوین کوچکی رانیز حمل میکردند. مهارت و چابکی آنان در سرعت و تحرک و قیقاج رفتن و تیراندازی بود. بهمین دلیل جنگ در دشتها و میدانهای وسیع برای آنان آسانتر بنظر میآمد، وظیفه اساسی سواران سبک اسلحه حمله و تهاجم بوده.

سواره نظام سنگین اسلحه:

قسمت دیگر از سواران ارتش هخامنشی را سواره نظام سنگین اسلحه تشکیل میداد، تقریباً سرایی آنان غرق در آهن و پولاد بود و از دور مانندیک ذر جنگی متحرک بنظر میآمدند. زره سراسری و کلاه خود خود و ساق پندهای فولادین هیپوشیدند و حتی اسبان خویش را نیز بوسیله زره مخصوصی (برگستان) حفاظت میکردند اسلحه اصلی آنان بیزه بلند و شمشیر و خنجر و گرز بود. بدیهی است که این سواران بعلت داشتن سلاح سنگین قادر سرعت و تحرک کافی بودند، بهمین دلیل وظیفه اصلی آنان دفاع و پشتیبانی از پیاده نظام بود. معمولاً هنگامیکه فاصله بین نبرد های متفاصل کم میشدو کار بجنگ نزدیک وارد صحنه نبرد میشدند و چون بعات پوشش خوب از بیشتر ضربه ها در امان بودند کثراً کشtar هم بی برآ می آمدند. اما عیب بزرگ آنان این بود که بسبب نداشتن سرعت کافی بخصوص اگر پشتیبانی سواره نظام سبک اسلحه را از دست میدادند ارتباط آنها قطع شده و بمحاصره در می آمدند.

- تاریخ دو هزار و پانصد ساله ایران - تألیف عباس پرویز جلد ۱ ص ۱۲۳

گذشته از این نفرات، داریوش شاهنشاه بزرگ هخامنشی برای حفاظت سرزمینهای وسیعی که تصرف کرده بود تقریباً در تمام نقاط دور دست ایران ساخلوهائی نگهداری میکردد و در کلیه ساتراپها پادگانهای نظامی بوجود آورده بود. افراد این پادگانها مستقیماً تحت فرمان فرماندهی بودند که داریوش خود از پایتخت بر گزیده و روانه ایالات میکرد. مثلاً در ساخلوی مصر بگفته هر دوست قریب ۲۴ هزار سپاهی جنگجو وجود داشته است.

اقدامات دیگر داریوش

یکی از بزرگترین کارهای داریوش در زمینه تشکیلاب نظامی، ساختن جاده‌های بزرگ و طولانی و پر ارزش برای حمل و نقل بوده اوبخوبی به اهمیت حمل و نقل نیروهای خویش پی برد و میدانست که برای حفظ امنیت و آرامش چنان سرزمین وسیعی محتاج بوجود راههای عربیض و مناسب است که بتواند در هر لحظه سپاه خویش را با سرعت بین ریون سرعت ممکن بمنطقه بروز خطر بر ساند. وی برای حفظ ارتباط بین مراکز مختلف شاهنشاهی و پایتخت، شبکه‌ای از جاده‌های سراسری تشکیل داد که در درجه چندان بود که مدت‌ها در شاهنشاهی ایران پایدار ماند. این جاده‌ها که در درجه اول برای امور اداری بکار میرفت هر تعباً و دقیقاً بازرسی و مراقبت میشد. البته مهمترین ارزش این جاده‌ها از نظر موقعیت نظامی بود ولی با مرور زمان ارزش فروان اقتصادی و تجاری نیز یافتند بطوریکه بعد از همه میان جاده‌ها از معروف‌ترین شاهراه‌های اقتصادی جهان محسوب شدند.

با وجود گذشت قرنها باز هم میتوان مسیر این جاده‌های بزرگ را تقریباً بطور دقیق رسم کرد یکی از مهمترین این راهها جاده معروف «شاهی» بود که از شوش شروع شده و از دجله عبور میکرد پس از گذشتن از آسیای صغیر و

حران در دامنه کوهستان زاکروس امتداد یافته به سارس (سارد) رسیده واز آن نیز می‌گذشت و تا افسوس امتداد می‌یافت. طول این راه عظیم بیش از دو هزار و شصصدو هشتاد کیلومتر بود و «... شامل صد و یازده ایستگاه یامنzel بود که هر یک با اسبهای تازه نفس ید کی برای پیکهای شاهی مجهز بود. بقول مورخان قدیم کار و انها نود روز، طول میکشید تا این جاده را از اول تا انته طی کنند در صور تیکه پیکهای شاهی این راه را در یک هفته می‌پیمودند»^{۲۱}

این گزارش بخوبی اهمیت دستگاه ارتباطی و خبرگیری داریوش را نشان میدهد زیرا به این ترتیب شاهنشاه هخامنشی در کوتاهترین مدت ممکن از اوضاع دور دست ترین مناطق کشور خویش باخبر می‌شد و این در نیای قدیم حائز اهمیت فراوان بود گذشته از این دستگاه منظم، بفرمان داریوش گروهی مشعلداران در بلندیها و قلعه‌ها در فواصل معین در جاده‌ها بودند که اخبار بسیار فوری و کوتاه‌را با علائمی شبیه (الفبای هرس) بوسیله شعله‌آتش و دود بیکدیگر مخابره کرده در زمانی بسیار کوتاه بپایتخت میرسانیدند.

دیگر از جاده‌های مهمی که در آن روز گار ساخته شد یکی جاده بابل بود که از راه کر خمیش بمصر می‌پیوست و نیز راهی که از بابل و حلوان و بیستون گذشته به همدان می‌پیوست. علاوه بر این شاهراه‌های بزرگ واسمه تقریباً اکثر شهرهای بزرگ و مهم کشور بوسیله یک شبکه وسیع خطوط ارتباطی و جاده‌های درجه دوم بیکدیگر وصل می‌شد که از آن میان باید از جاده‌ای که شوش را به تخت جمشید متصل می‌ساخت نام برد که در حوالی بهبهان بعضی قطعات سنگ‌فرش شده آن کشف گردیده است.

۲۱- ایران از آغاز تا اسلام - نوشته پروفسور - گیرشمن ص ۱۵۸

خشایارشا و ارتش.

خشایارشا که وارث همه قدرت و شکوه حکومت هخامنشی شده و از تمام کوششها و زحمتهای کوروش و داریوش سود جسته بود میل شدیدی را که به جلال و عظمت پرستی داشت، در نظام تشکیلات ارتش خویش نیز اعمال کرد بدین ترتیب که در زمان او سپاه ایران به عظیمترین و بزرگترین نیروی نظامی که در سراسر دنیا آن زمان نظری نداشت تبدیل شد برای درک عظمت ارتش ایران و روش جنگی و نوع اسلحه و تجهیزات که قشون کشی خشایارشا را بیونان متذکرمیشونیم. شاهنشاه ایران که پس از تردید و مشورتهای فراوان بالاخره تصمیم حمله به یونان را گرفته بود تا نامرادی پدرش را جبران کند بخوبی می‌دانست که بدون داشتن نیروی دریائی مجهزو کشتهای جنگنده کاری از پیش نخواهد برد^{۲۲} بنابرین با کوشش و تلاش پی‌گیری توانست قویترین بحریه جهان آنروز گار را بوجود آورد.

لشکر عظیم خشایارشاداری بهترین مهندسین نظامی و نقشه کشان آنروز گار بود که در جنگهای این پادشاه کارهای حیرت‌انگیزی از آنان سر زد. پلی را که این گروه مهندس از کشتی برروی تنگه دارد اول ساخت بی‌تردیکی از بزرگترین شاهکارهای نظامی و مهندسی جهان بشمار می‌رود. آنان ۳۶۰ فروند

۲۲ - البته دلایلی در دست است که داریوش کبیر نیز به تشکیل نیروی دریائی توجه ننموده است. مثلاً هرودوت تعداد کشتی‌های داریوش را در لشکر کشی به یونان و چنگ مادران ۶۰۰ فروند نوشت و پیداست که این نیروی دریائی بس عظیم است ولی خشایارشا جدأهم خود را مصروف تقویت نیروی دریائی ساخت ذیرا میغواست بهر قیمت که شده آرزوی پدرش را که گوشمالی دادن یونانیها بود برآورد بهمین دلیل توافت عظیم ترین ناوگان جهان را بوجود آورد.

(۲۶)

کشتی پنجاه پاروئی را در طرف دریای سیاه^{۲۳} و ۳۱۴ کشتی دیگر را در دو سوی تنگه داردانل تنگه دارد اند بکمک لنگرهای بزرگ و وزین طوری ساکن نگه داشتند که در مقابل هجوم امواج و بادهای شدیدی که از جانب دریای سیاه می‌وزید مقاومت می‌کردند و این کشتی‌ها را باطناب بیکدیگر بستند «... طنابها را با ماشینهای چوبی که درخشکی بود کشیدند و این دفعه طنابهای کتان را دو بدو و طنابهای را که از پوست درخت بیبلوس (Byblos) ساخته بودند، چهار بچهار تا بداده بودند طنابهای آخری ظریف و دارای یک پهنا بود، ولی طنابهای کتان خیلی ضعیم می‌نمود و یک آرش آن یک تالان وزن داشت (حدود ۲۷ کیلو گرم) همینکه پل حاضر شد، چوبهای بزرگی موافق عرض پل بریده یکی را پهلوی دیگری روی طنابها نهادند. بعد روی این چوبهای را با تخته‌ها خاک ریخته پل را صاف و همواره داشتند. بعد از هم انجام شد برای این تخته‌ها خاک ریخته پل را صاف و همواره داشتند. بعد از

هر طرف پل، نرده‌های کشیدند، تا اسپها از دیدن دریا نترسند.^{۲۴}

در جنگها برای برقراری نظم و یکنواختی معمولاً سربازانی که از همه ولایات و ساتراپیهای ایران آمده بودند در دو دسته عظیم سواره نظام و پیاده نظام تقسیم می‌شدند و این بمنظور یکنواخت ساختن ارتضان انجام می‌گرفت. ولی گهگاه بفرمان شاهنشاه سپاهیانی که از سرزمینهای مختلف ایران گردی آمدند هر یک خود مستقلاً در واحدهایی مجزا و جداگانه قرار می‌گرفتند و جنگاوران هر سرزمین لباس خاص خود را می‌پوشیدند و باسلح ویژه خویش

۲۳ - ن. ک به ایران باستان پیرنیا - ذیل جنگ ایران و یونان.

۲۴ - همان کتاب - ص ۷۲۰.

می جنگیدند. در اینصورت ارتض عظیم ایران به مجموعه رنگارنگ وزیبائی تبدیل می شد که شکوه و جلال و هیبت خاصی داشت. یکی از عجیب ترین و بزرگترین اردو کشیهای جهان که با این تاکتیک صورت گرفت لشگر کشی خشایارشا به یونان بود. هنگامی که داریوش موقتی آنچنان که میلداشت در جنگ ما را تن بددست نیاورد تا دم مرگ بزرگترین آرزویش جبران این عدم پیروزی بود و پسرش خشایارشا پس از مدت‌ها تردید و دو دلی و مشورت عازم جنگ با یونان شد هنگامی که داریوش مورد این اردو کشی بی‌نظیر و عظیم‌همگی سکوت کرده‌اند و آنچه برای ما بجا مانده فقط نوشته‌های یونانیان نظریه هرودوت و کتزياس و گز نفون و دیودور و ژوستن و کرنلیوس پوس وغیره است و پیداست که بعلت احساسات لی و وطن پرستی نویسنده‌گان آن نمی‌توان به این منابع اعتماد کرد. تقریباً کلیه آنچنان این جنگ‌کارابزرگترین واقعه تاریخ دانسته‌اند. البته واضح است که برای کشور کوچکی چون یونان این نبرد دارای اهمیت و ارزش بوده است ولی برای شاهنشاهی ایران حادثه‌ای بسیار معمولی بنظر می‌آمد با وجود آنکه، چنان‌که گذشت، به‌کثر گفته‌های این مورخین نمی‌توان اعتماد کرد^{۲۰} ولی نوشته هرودوت بخصوص آنها که سپاهیان ایران را توصیف می‌کند برای نشان دادن نفرات و تجهیزات و سازمان‌بندی تشکیلات ارتض ایران در زمان خشایارشا بسیار قابل اهمیت و جالب توجه است. در این لشکر کشی سربازان ایران را اهالی ۷۴ ملیت مختلف که همگی تحت فرمان شاهنشاه ایران زندگی می‌کردند تشکیل میداد که هریک با لباس و اسلحه و روش جنگی خاص زادگاه خویش در این

^{۲۵}- مثلاً تمام مورخان بخصوص هرودوت بدلیل جانبادی اذ هموطنان خود در تعداد سپاهیان ایران در نبرد ماراثن وهم در جنگ خشایارشا بسیار غلو کرده‌اند

اردو کشی شر کرت کرده بودند. از بسیاری نظرها این جنگ از پدیده‌های عجیب تاریخ دنیا است که اولاً از نظر تعداد نفرات شاید تا زمان خویش بزرگترین لشکر کشی تاریخ جهان باشد. عده سپاهیان خشایارشا رامورخین بصورتهای مختلف ذکر کرده‌اند. هر دو تن تعداد آنها را چنین ذکرده‌است (پیاد گان ۱۰۰۰۰۰ نفر سواران ۱۰۰۰۰۰ نفر، ملوانان و افراد نیروی دریائی ۵۱۰۰۰ نفر و جمع کل آنها ۲۳۱۰۰۰ تن) ^{۲۶}. بطور قطع این رقم سخت اغراق آمیز است و چنانکه گذشت این مبالغه بیشتر بخاطر نشان دادن شجاعت و پایداری یونانیان و اهمیت جنگ آنان بوده است زیرا وقتی در نظر بگیریم که این افراد با سبان خویش به چه مقدار نفرات و قوای امدادی و خدمه و مسئولیت تهیه آذوقه وغیره احتیاج دارند رقم سپاهیان خشایارشا تقریباً به حدود پنج هیلیون نفر میرسد و حرکت این عده در جاده‌های قدیم و بادر نظر گرفتن امکان دنیا که از نظر حمل و نقل و خوراک سربازان و علیق اسپان و حتی کنترل و اداره سربازان و حفظ ارتباط بین نیروهای عملاء غیر ممکن می‌گردد.

ولی از آنجا که ایرانیان از عهد کورش به بعد به جلال و شکوه و تعداد نفرات ارتش خویش اهمیت فراوان می‌دادند و بویژه خشایارشا در این زمینه از همه اسلاف خویش تند رو تر بود و با مقایسه کردن نوشته‌های سایر مورخین میتوان گفت که نفرات این سپاه بطور قطع بیش از ۸۰۰۰۰۰ یا یک میلیون نفر نبوده است و اگر ملوانان و خدمتگذاران و مسئولین آذوقه وغیره را کسر کنیم در حدود چهارصد تا پانصد هزار نفر مرد جنگی باقی می‌ماند که در صفوف مختلف می‌جنگیدند و تدارک و تهیه و حرکت این تعداد نیرو

^{۲۶}- «ایران در عهد باستان» - تألیف دکتر محمد جواد مشکور - ص ۲۱۷

نیز بی تردید بزرگترین لشگر کشی دنیای قدیم بوده است . بنا به نوشتۀ هرودوت ترتیب تقسیم‌بندی حرکت این جنگجویان بشرح زیر بوده است :

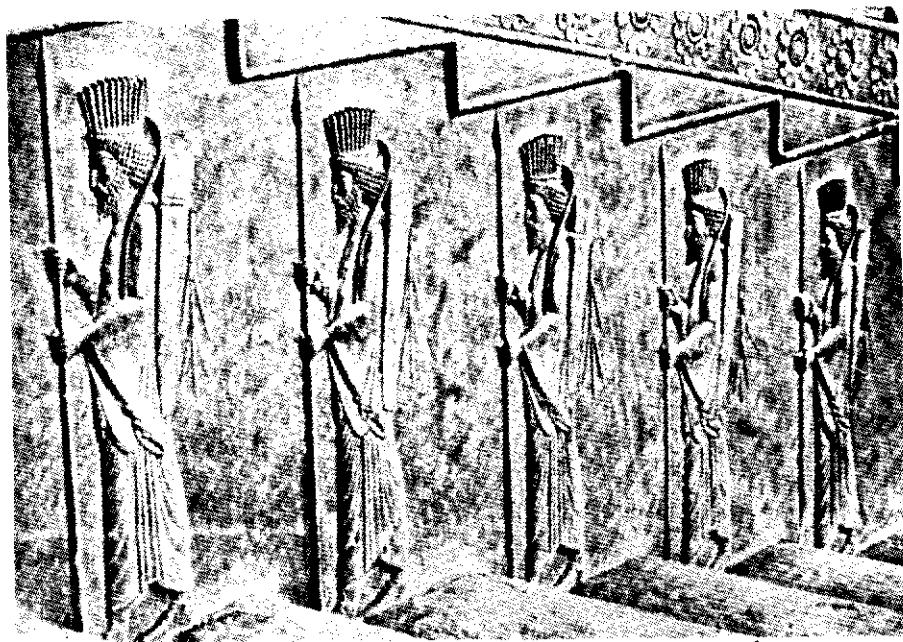
۱ - پارسی‌ها - که قلب سپاه را تشکیل میدادند زبدۀ ترین و برگزیده ترین و شجاعترین افراد این ارتش را تشکیل میدادند بخصوص کسه وجود تعداد ده‌هزار نفری سپاه جاویدان به‌این گروه شکوهی فوق العاده می‌بخشید لباس آنان بدین ترتیب بود « کلاه نمدین که خوب مالیده و آنرا تیاله می-گفتند برسر ، قبائی آستین‌دار رنگارنگ دربر ، زرهی که حلقه‌های آهنین آن به فلسهای ماهی شباهت داشت بر تن ، شلواری از چرم که ساق‌هار امپوشیده در پا داشتند»

اسلحة آنان را سپری سبک که آنرا از ترکه‌های بید بافته بودند . ترکشی پر از تیرهایی که از نوعی فن مخصوص ساخته شده و نوک آنها به پولاد آبدیده و تیزی مسلح بود ، کمان بلند وزو بینهای کوتاهی که همواره آنرا در دست داشتند و قمهای کوتاه که آنرا از سمت راست کمر بند خویش می‌آویختند ، تشکیل میداد « سپاهیان پارسی را اتناس^{۲۷} همسر آمس تریس^{۲۸} زن خشایارشا فرمان میداد »

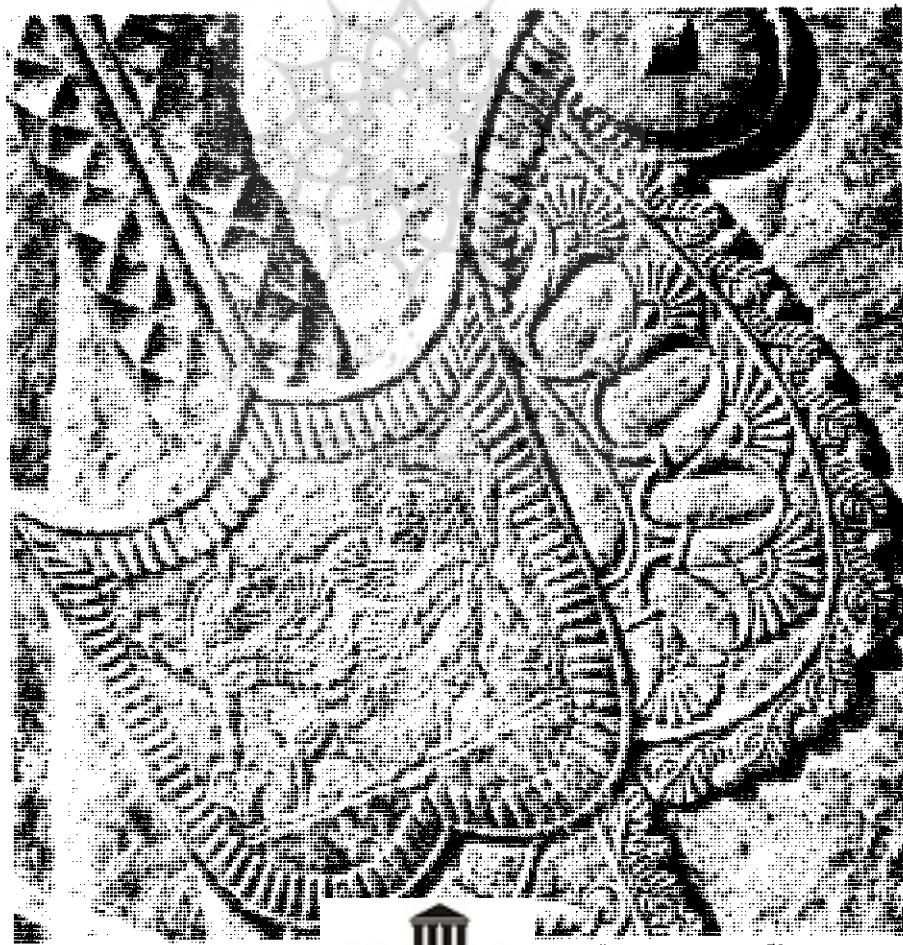
۲ - مادیها - از آنجا که اقوام ماد و پارس در اصل از بک ریشه و با یکدیگر برادر بودند آداب و رسوم و پوشش و سلیح آنان شبیه یکدیگر بود و در حقیقت اسلحه پارسیها که وصف آن آمد اسلحه خاصی بوده است « فرمانده مادیها تیگران هخامنشی بود .. »

27 — Otaness

28 — Amestris

لباس و اسلحه سربازان پارسی در دوران هخامنشی

دوران هخامنشی

نقوش بر جسته قبضه

۳ - کیس‌سی‌ها که همان اقوام قدیمی و اصیل ساکن فلات ایران بودند و سلیح ولباس آنان نیز کاملاً شبیه به پارسی‌ها و مادیها بود با این تفاوت که بجای کلاه تیار مخصوص پارسی‌ها، کلاه بلند و نوک تیز مخصوصی به سر می‌گذاشتند که خود آنرا میتر^{۲۹} می‌نامیدند. فرماندهی آنان بعده «آمافس^{۳۰} فرزند اتانس^{۳۱} بود». هیرکانیها (ساکنان دشت گرگان و شمال خراسان) نیز با همان اسلحه و پوشش در این واحد آرایش داده شده بودند و فرماندهی آنان با مگاپان^{۳۲} بود.

۴ - آسوریها - خودی بسیار زیبا و مخصوص بخود داشتند که آنرا بطرز بسیار عجیب و زیبائی از سیم‌های مسین بافته بودند و مسلح به سپر، نیزه و قمه، علاوه بر آن، گرز خاصی داشتند که میخهای زیادی بر روی آن می‌کوییدند. لباس آنان را نیز پیراهنی سراسری از کتان بافته تشکیل می‌داد که بر روی آن جوشنی می‌پوشیدند. کلانیها نیز با همین هیئت در گروه آسوریها قرار داشتند و «فرمانده هر دو (دسته) او تاسپس^{۳۳} پسر آرتاچه^{۳۴} بود».

۵ - باختریها که به کلاه خودی شبیه به خود پارسیها و کمانی محکم و پیکانهای کوتاه مسلح بودند.

۶ - ساوه‌ها (سیکت‌ها و یا سکاهای) کلاههای بلند نمدین و نوک تیز بر سر می‌گذاشتند و شلواری رنگین پیا می‌کردند. سلاح اصلی آنان را کمان

29 — Mitre

30 — Amaphes

31 — Otaness

32 — Megapan

33 — Otaspes

34 — Artache

مخصوص بومی و قمه‌های کوتاه و بسیار تیز و تبرزین برند و هولناکی بنام ساگاریس^{۳۵} تشکیل میداد فرمانده هردو گروه با ختر یه‌او سکاها «هیستاسپ^{۳۶} پسرداریوش از آتادختر کورش بود».

۷ - هندی‌ها که ملبس به لباسی از پنهان بودند و کمانی از نی و تیرهای نیز از همان جنس که نوک آنها با فولاد آبدیده مجهز بود و شمشیری بسیار محکم و برند و زیبا داشتند (اصولاً هندیها در فولادسازی بسیار متخصص بودند و تیغ هندی تا همین اوآخر نیز معروف بود) «رئیس آنها قاب نازاتر^{۳۷} پسر ارته‌بات^{۳۸} بود».

۸ - آریائیها (هراتیها) که کمانی پارسی داشتند و سایر سلاح آنها شبیه به باختری‌ها بود و «رئیس آنان را سی‌سامنس^{۳۹} پسر هی داپنس^{۴۰} می-نامیدند.» البته پارتیها، خوارزمیها، سغدیها، گنداریها، ودادی کس‌ها نیز تقریباً با همان تجهیزات و پوششها در این گروه قرار داشتند.

۹ - کاسیانیها - که بر روی لباس خویش جلیقه‌ای زیبا از پوست بز می‌پوشیدند و بتیر و کمانی از نی و قمه‌ای کوتاه و پهن مسلح بودند. «رئیس آنها آریومرد^{۴۱} برادر آرتی فیوس^{۴۲} بود».

۱۰ - سرنگی‌ها (ساکنین زرنگ یا زرنج یا سیستان) کهدارای لباس

35 — Sagaris

36 — Histaspes

37 — Phapnazatres

38 — Artabate

39 — Sisamnes

40 — Hidapnes

41 — Ariomarde

42 — Artepheuse

بسیار زیبا و رنگارنگ بودند و نیم چکمه‌ای از چرم گاو که تا به زانو میرسید در پای داشتند و کمان و تیر وزوبینی چون مادیها داشتند فرمانده آنان «فرن دات^{۴۳} پسر مگامبیز (بغابوش) بود».

۱۱ - پاکتیک‌ها لباسی به فرم بوی از پوست بز دربر داشتند و به تیر و کمان و قمه مسلح بودند. «فرمانده اینها را آرتینت^{۴۴} پسر ایتماتر^{۴۵} هی نامیدند».

۱۲ - او تیان و میسین و پاریکانین^{۴۶} که ساکنان ذواحی جنوب غربی ایران (بلوچستان و پاکستان) بودند و آنان نیز مانند پاکتیک‌ها آرايش داشتند و فرمانده آنان آرسامنس^{۴۷} پسر دا یوش بود.

۱۳ - اعراب که عبائی هی پوشیدند و بر روی آن کمرbandی چرمین می‌بستند، آنان کمانهای بسیار بلندی داشتند که آنرا از شانه راست خویش می‌آویختند و بعلت بلندی بطرف چپ کشیده می‌شد.

۱۴ - حبشهی‌ها که هلبس به لباسهای از پوست حیوانات و حشی بخصوص شیر و پلنگ بودند، کمانهای بسیار بلند از شاخه‌های نخل که طول آن در حدود چهار گز بود داشتند و تیرهای بلند از نی می‌ساختند. نوک این تیرهارا بچای پولاد یا آهن از سنگ نوک تیزی مجهز می‌کردند، زوبینهای بلند که نوک آنها به شاخ تیز شده غزال هنله می‌شد، داشتند و گرزی سنگین که آنرا هیچ کوبی هی کردند نیز حمل می‌کردند «ایمان وقتی که بجنگ می‌روند، قبل از جدال نیمی از تن خود را گچ هیمالند و نیم دیگر را ورمیلون^{۴۸} فرمانده اعراب و حبشهی‌های ساکن شمال مصر آرسمام پسردار یوش از آرتیس تن دختر کورش بود».

43 — Phrendate

44 — Artynte

45 — Ithamatre

46 — Paricaniens-utiens-myciens

47 — Arsamenes

48— Vermillon (ترکیبی از گوگرد و جیوه)

نمونه ای از نیزه و زوبین در دوره هخامنشی (تصویر از کتاب زین ابزار - استاد پوردادود)

شمشیر و کنده کار؛ هخامنشی

۱۵- حبشهای شرقی که در صفوی هندهای قرار داشتند و اسلجه آنان نیز شبیه به هندهای بود فقط بجای خود کلاهی پوستی برسر میگذاشتند که از پیشانی اسب با گوشها و یال کنده شده بود. گوشهای اسب راست می ایستاد و یال اسب جای پرهای خودرا میگرفت و به آنان هیبتی ترسناک میبخشید. برای دفاع نیز سپرهایی از پوست درنا داشتند.

۱۶- لبی ها که لباس از پوست حیوانات دربر کرده و نیزه هایی داشتند که انتهای آنرا می سوزانندند «رئیس آنها ماساگس^{۴۹} پسر آریز^{۵۰} بود».

چنانکه گذشت خشایارشا میدانست که بجنگ دولتی دریانورد میرود زیرا ساکنین اصلی یونان را پیشتر ساحل نشینان و جزیره نشینان مدیرانه تشکیل میدادند و از دیرین باز بعلل جغرافیائی بادریا و خوی و خصایص آن نیک آشنایودند و از مدتها پیش، بعلت نیاز طبیعی، قایق های خویش را بسینه پهناور دریا میانداختند. گذشته از همه اینها جنگ ماراتن و سارم موقعیت داریوش امپراتور نیرومند هخامنشی برای خشایارشا سندی بس بزرگ و تجربه ای گرانها بود زیرا ضعف نیروی دریائی بزرگترین عامل شکست داریوش محسوب میشد. بهمین دلیل شاهنشاه ایران داشتن بحریه ای نیرومند را بزرگترین و قوی ترین ضامن پیروزی خویش بحساب می آورد و بخوبی آگاه بود که لشکر کشی به یونان بدون اتکاء به نیروی نیرومند دریائی بیهوده وغیر ممکن است بهمین دلایل وی در آغاز حکومت، هم خویش را مصروف تهیه کشتی های جنگی و ملوانان آزموده نمود.

و سعت کشورهای تابع شاهنشاهی و تنوع آنها این امر را آسان نمی نمود زیرا گروهی از چاپکترین وزبده ترین دریانورдан دنیا ای آن روزگار چون فینیقی ها و مصری ها تحت سلط ایران میزیستند و حاضر بودند که در این لشکر کشی سهمی قابل توجه داشته باشند.

49— Massages

50— Oarize

اساسی ترین و مهمترین قسمت نیروی دریائی شاهنشاهی را مصربها تشکیل میدادند، آنان بادویست کشتی سه ردیفی که هر یک غول شناور و جنگنده‌ای را بخاطر می‌آورد در پیشاپیش خط حمله ایران قراردادسته و مانند لباس ملوانان مصری را «زرهی سراسری، شمشیری دراز، کلاه خودی بافت، سپر گودشده بالبه پهن، نیزه خاصی که فراخور جنگ دریائی ساخته شده بود و زوبین سینخ دار و بزرگ تشکیل میداد». ^{۵۱}

فنیقی‌ها، آناتولی‌ها و یونانیهای تابع ایران نیز با کشتیهای سه ردیفی تقریباً شبیه ناوهای مصری خود به ناو گان بزرگ پیوسته بودند که مجموعاً تعداد آنها به یک‌هزار و دویست کشتی بزرگ جنگی میرسید علاوه بر این تعداد کثیری کشتیهای نسبتاً کوچک و تندرو که در حدود سی تا پنجاه پارو زن داشتند و نیز گروه کثیری کشتیهای باربر، برای حمل سرباز و آذوقه و اسب که جمع آنها در حدود سه هزار فروند می‌شدند در این نیروی دریائی عظیم شرکت داشتند.

فرماندهی این نیروی بزرگ را خشایارشا به چهار دریا سالار مورد اعتماد خودش سپرده بود - «اکمنس برای مصربها، آریا بیگنس پسردار یوش و دختر گبریاسن (گویریاس) برای یونان و پر کساس پس فرزند آسپاتینس و مکاباز پرمکابات برای بقیه نیروی دریائی» ^{۵۲}

این نیروی عظیم زمینی و دریائی با ترتیب و شکوه خاصی بسوی یونان حرکت کرد او مستد حرکت آنرا چنین توصیف می‌کنند ... این سپاه بزرگ از میان کشورها آرام برای افتاد، نخست کاروان بارو بنه میرفت و در پی آن نیمی از تیپ‌های پیاده رو آنه می‌شدند. پس از فاصله‌ای هزار سوار بر گزیده و سپس هزار پیاده بر گزیده می‌آمدند که نیزه های سرپائینشان با زیورهای زرین

۵۱ - تاریخ شاهنشاهی هخامنشی - نوشته - ۱ - ت، او مستد - ترجمه دکتر محمد مقدم - ص ۳۰۳

۵۲ - تاریخ شاهنشاهی هخامنشی تألیف او مستند ص ۳۳۳ و نیز نگاه کشیده به تاریخ هرودوت ذیل قوای بعیریه خشایارشا و نیز تاریخ ایران باستان میرالدوله من ۷۴۲

اما رمانند باز شناخته می‌شد. پشت سر آنها ده هادیان را که در دشت «نسا» در ماد بیار آمده بودند، می‌آوردند. هشت اسب سفید گردونه مقدس اهورامزدرا را می‌کشیدند. گردونه ران خود پیاده میرفت بعد گردونه خشایارشا (نماینده اورمزد در زمین) با اسب‌های نسائی حرکت می‌کرد پس از آن یک هنگ‌دیگر هر کب از هزار پیاده بر گزیده و هزار سوار بر گزیده دیگر با نیزه‌های سر بالا که به زیورهای زرین انار هانند هزین بود، حرکت می‌کردند. سپس ده هزار نفر سپاهیان جاویدان با نیزه‌های زرین و سیمین و پس از آنها نیمه‌دیگر لشگر حرکت می‌کرد.

زره سخاچاله مدرسه لهضه لر

خشایارشا با چنین قدر تی شهرهای یونان را یکی پس از دیگری فاتحانه می‌گشود و حتی بیشتر این پیزو زیها، بدون برخورد نظامی بدست می‌آمد زیرا اهالی شهرهای یونان بادیدن چنان ارتش شکفت انگیزی از ترس سر اطاعت فرود می‌آوردند و تسلیم می‌شدند. اهالی آتن و حشت زده رسولانی بهرسو برای درخواست کمک فرستادند که سپاهی حتی المقدور کافی و جنگنده فراهم آورند. وجود اسپارتهای همارز در صفوف یونانیان وزنه سنگینی بحساب می‌آمدند.

تنگه ترمپیل بامداد افعان اسپارتی خود بفرماندهی لئونیداس جنگجوی دلیر و بزرگ، بر گبرنده یونانیان بود. آنان امیدوار بودند که بعلت تنگی معبور، خشایارشاه نتوانند از کثربت نفرات خویش که بزرگترین برتری سپاه ایران بحساب می‌آمد، استفاده کنند و از آن گذشته قادر نباشد سواره نظام و پیاده نظام خویش را مشترک کا بکار برد جنگی که یونانیان آنرا بزرگترین حادثه تاریخ جهان به حساب آورده اند ولی از طرف مورخین ایرانی، بسیار معمولی و باسکوت بر گزار شده در هر حال تأثیری عظیم در اوضاع اجتماعی دنیا که داشته است بدین ترتیب آغاز کشت. بررسی چگونگی این نبرد و نتایج آن خود به زمان کافی نیاز دارد و امید است در آینده این فرصلت بدست آید.